

meden moeten worden. Maar baat zal alleen gevonden kunnen worden in de doorwerking van goede beginselen. Een bevredigende oplossing van het conflict zal slechts dan mogelijk zijn, wanneer de regering de revolutionaire beginselen, waardoor zij zich tot heden liet beheerschen, radicaal vaarwel zegt, wanneer zij terugkeert tot de normen van gerechtigheid, waarheid en naastenliefde, zooals die in Gods Woord geopenbaard zijn.

Ook de regeringsmededeeling, die met zooveel ophef te Batavia, Londen en Washington gepubliceerd is, geeft aanleiding tot enkele opmerkingen.

Wat voor waarde moeten wij bijv. hechten aan de volgende woorden: „de regering stelt zich voor om in overleg met veelzijdig gekozen gezaghebbende vertegenwoordigers van Indonesië, een structuur te ontwerpen voor het koninkrijk en voor Indonesië enz.” als wij zien dat tot nog toe alleen onderhandeld wordt met vertegenwoordigers van het door de Japanners ingestelde revolutionaire bewind? Zelfs als voorbereiding tot het in uitzicht gestelde overleg met veelzijdig gekozen gezaghebbende vertegenwoordigers is het onderhandelen met iemand die alle kwaliteiten mist, welke uitgedrukt zijn in de gecursiveerde woorden, eerder af te keuren dan toe te juichen. Door deze handelwijze wordt voorrang gegeven aan de revolutie en dat zal zich in de toekomst altijd blijven wreken. De regering en dr Van Mook hebben trouwens tot heden bitter weinig getoond, dat zij zich iets aantrekken van de wenschen en klachten van het loyale deel der Indische bevolking.

Opvallend is ook, dat in de gedachtegang der regering aan Shahrir c.s. een veel grooter invloedssfeer wordt gegeven, dan deze overigens geenszins aan een overmaat van bescheidenheid lijdende revolutionairen, zich thans nog durven toekennen. Er is een tijd geweest, waarin zij zich de regering noemden van een republiek met 70 miljoen inwoners, zich aldus in modern imperialisme de heerschappij aanmatigend over het gansche gebied van Nederlands Indië. Dat doen zij blijkbaar thans niet meer, want uit de telegrammen blijkt dat de „nationalistische regering” geen commentaar zal geven op de Nederlandsche voorstellen, voordat zij „ich rekenschap heeft kunnen geven van de reactie op die voorstellen over heel Java. Het territorium waarmee zij praktisch nog rekenen, is dus zeer belangrijk ingekrompen. De Nederlandsche regering daarentegen toont veel minder zin voor realiteit, wanneer minister Logemann zegt: „dat vandaag in Batavia besprekingen worden geopend, die voor de toekomst van Nederland en Indonesië (daar wordt toch zeker geheel Nederlandsch Indië mee bedoeld?) beide van beslissende betekenis kunnen worden”. Dus niet besprekingen met veelzijdig gekozen gezaghebbende vertegenwoordigers van het geheele Indië, maar besprekingen met een iemand, die slechts een deel van de revolutionairen op Java vertegenwoordigt, en dan toch van beslissende betekenis voor geheel Indië. Is het wonder, dat de bewoners der buitengewesten, met name van Atjeh, Celebes, de Molukken en de kleine Soenda-eilanden daartegen in verzet komen? Zij gevoelen er niets voor om te komen onder de hegemonie van Java, al of niet onder openlijke of bedekte dictatuur van heerszuchtige Menangkabauers. Terecht zijn zij bevreesd, dat er dan van liquidatie der koloniale verhoudingen in lange jaren niets zal komen, eenvoudig omdat de overheersching van het eene bruine ras door het andere bruine ras door buitenstaanders niet als koloniale verhouding onderkend zal worden. Dat een dergelijke overheersching veel minder mild is, dan die welke door Nederland werd uitgeoefend, leert de Indische geschiedenis op vele van haar bladzijden.

Weliswaar wordt in de hoofdregeels voor het te voeren overleg gesproken van een constitutie, die waarborgen zal bevatten o.a. tot bescherming van de rechten der minderheden. Maar ja, zoo'n constitutie is maar een „boekje” zou dr Van Mook zeggen. Zoolang niet teruggekeerd wordt tot nauwgezette naleving van de grondwet, zoolang kan ook weinig waarde worden toegekend aan welk „boekje” ook. De vraag rijst bovendien, wie voor de naleving van die constitutie zorgen zal, speciaal wanneer het over de rechten der minderheden gaat? De vertegenwoordiger van de kroon mischien? En als dat nu eens iemand wordt als dr Van Mook? Welke garanties zouden die minderheden dan hebben, dat de bescherming van hun rechten in goede handen is? Dr Van Mook heeft getoond, dat hij niet eens de stemming van zijn eigen volk vermag te pellen. Toen hij na zijn laatste verblijf in Den Haag, weer in Indië aankwam, heeft hij daar gezegd, dat er door het Nederlandsche volk weinig ingrijpende kritiek op het Indische regeringsbeleid gevoeld was. Menschen, die lang in Indië geweest zijn en altijd de sterk gekruide Indische rijsttafel gebruikt hebben, toonen dikwijls weinig smaak voor de in hun oogen flauwe Hollandsche kost. Zoo schijnt ook het politieke smaakgevoel van dr Van Mook alleen nog maar te reageren op critiek, die verge-

zeld gaat van „inslaande argumenten” zooals handgranaaten en mortiervuur.

Naar het woord van H. M. de Koningin zal geen politieke eenheid en verbondenheid op den duur kunnen blijven bestaan, die niet door de vrijwillige aanvaarding en trouw van de overgrote meerderheid der burgerij worden gedragen. Maar de voorwaarden die noodig zijn, opdat de volken van Indië in vrijheid over haar staatkundig lot zullen kunnen beslissen, zullen niet vervuld kunnen worden, zoolang de regering blijft volharden in het voorrang verleen aan de revolutie. Want juist de vrijwillige aanvaarding en de trouw van een belangrijk deel der buitengewesten wordt daardoor miskend en gekrenkt.

Nijkerk.

C. C. DE VRIES.

OPVOEDING EN ONDERWIS

ONZE TIJD EN DE OPVOEDING ONZER KINDEREN.

A. De invloed van onzen tijd op de ouders.

Wij allen zijn kinderen van onzen tijd, d.w.z. wij ondervinden dagelijks den invloed, de zuigkracht, van den geest van den tijd, waarin wij leven.

Daar was allereerst de oorlog, die zijn slachtoffers bij miljoenen telde. We hoorden van steden, die in puin geschoten, van schepen, die getorpedeerd werden, van duizenden en nog eens duizenden, die een wreedaardigen dood stierven. In 't eerst schrokken we. Zooveel menschen gedood, zooveel verdronken? Vreeselijk toch! Maar al gauw pasten we ons aan. We wendden aan verschrikkingen van allerlei aard. Doch toen ook ons volk betrokken werd in den oorlog, ondervonden we, dat het nog heel iets anders is, een oorlog mee te maken in een krant, dan dien zelf te beleven.

De vijand vermeesterde in enkele dagen ons land en wij werden bezet gebied. Eerst wisten we niet goed, wat dat beteekende, maar langzamerhand werd het ons duidelijk. We werden getuige van een gesystematiseerd roof op groote schaal: wat waarde had, werd weggesleept. Waar tot dusver overvloed geheerscht had, kwam schaarste, straks gebrek en eindelijk honger. We overtraden de verordeningen zonder eenig gewetensbezwaar, we trokken er op uit, althans in de steden, als we maar kans zagen en haalden allerlei binnen. We ontmoetten boeren, die gaarne bereid waren den nood te leenigen, zonder de gelegenheid te baat te nemen, zich ten koste van anderen te verrijken. Althans zoo was de ervaring bij ons in het noorden over 't algemeen, maar we hoorden ook dat in sommige streken van ons land woekerprizen werden gevraagd, die van een ontstellende mentaliteit getuigden. Daarbij kwam het wegvoeren van duizenden onzer landgenooten, die in arrest werden gesteld, mishandeld, volgens erger dan middeleeuwsche methoden, gefusilleerd of naar Duitschland getransporteerd om daar voor den vijand te werken. We leefden in een wereld van verraad, gelddorst en gemeenheden van allerlei aard. De menschen, ook van ons land, werden op de proef gesteld en in den nood kwam boven, wat er in de harten leefde. De Bijbel kreeg alweer gelijk. In onze verlichte 20e eeuw werd mischien meer dan ooit het bijbelwoord bewaarheid: de mensch is geneigd tot alle kwaad, geneigd om God en zijn naaste te haten. Pers en radio werden misbruikt om het volk te verleugenen en de zedelijke ontwrichting nam hand over hand toe. Zoo was het in bezettingstijd. En toen de lang verbeide bevrijding kwam? Toen bleek eerst goed, hoe ons volk verwilderd was!

Arbeidsschuwe had zich van de massa meester gemaakt en stakingen waren aan de orde van den dag. Maar noch in bezettingstijd, noch daarna een vernedering onder de slaande hand Gods. Geen terugkeer tot der vaderen God. Integendeel, een onleschbare dorst naar brood en naar spelen en een gretig luisteren naar het zoete gekweel van den eenheidszang. Schril steekt bij dit alles af de strijd in de Geref. Kerken, in oorlogstijd begonnen en na de bevrijding voortgezet. Ook die strijd maakte de geesten openbaar. Haat en verbittering tusschen zonen en dochteren van hetzelfde huis laiden op en namen ontstellende vormen aan. Eerst een wereldoorlog, daarna de kerkelijke strijd! Welk een dynamische tijd is het dien wij beleven! Een ding wordt al meer duidelijk! De einden der eeuwen zijn op ons gekomen. We hollen naar den jongsten dag. Het eene wee is voorbijgegaan en het andere is in 't zicht. In zulk een tijd groeien onze kinderen op en in zulk een tijd zijn wij, als ouders en onderwijzers geroepen tot het werk van opvoeden en onderwijzen.

Nu is opvoeden altijd een moeilijke taak geweest, maar in onze dagen is ze moeilijker en verantwoordelijker dan ooit te voren mischien. Wie is er toe bekwaam? Een ding staat echter vast. Hij, die

IPERSSCHOUW

„Geestelijke” verzorging.

In „Pen Gun” schrijft een inzender, sergeant C. Paulusma:

Vele militairen hebben zich al af gevraagd, waar toch onze veldpredikers en aalmoezeniers blijven. Ik ben sinds Juni 1945 in twee verschillende legeronderdeelen geweest, maar heb nog nooit een geestelijk verzorger ontmoet. Wel heb ik van de „Deputaten Gereformeerde Kerken, Geestelijke verzorging Land- en Zeemacht” tweemaal een heerlijken brief ontvangen, welke wel hartelijk en meelevend, maar tevens zulk een goedkoop contact-middel was.

Wij militairen verlangen naar een ontmoeting, en een persoonlijk gesprek met een veldprediker of aalmoezenier! Wij buikeren naar geestelijken steun, naar goede leiding in dezen wanordelijken, geestelijk en moreel op geen hoog peil staanden na-oorlogischen toestand!

Wij zijn toch militairen van een Christelijk Koninkrijk! Daarom mogen wij zeggen recht te hebben op een goede geestelijke verzorging en steun van de kerken, op de nabijheid van een man, die je geestelijk leiden en helpen kan, met wien je praten kunt over andere dingen dan die, welke je dagelijks om je heen hoort. Een geestelijke vader bij wien je met je vragen en moeilijkheden terecht kunt en nooit vergeefs aanklopt, dien hebben wij noodig, vooral in ons militaire leven, waarin maar weinig plaats of gelegenheid is, om over teere, geestelijke dingen te praten, ongeacht het feit, dat zeer velen daaraan behoefte gevoelen.

Moge in dezen toestand spoedig een gunstige wending komen! Wij wachten!

We herinneren ons een treffend woord van ds F. A. den Boeft in één der zittingen van de synode van Enschede, een pleidooi vóór wat schrijver begeret. Maar de mannen, die gemist kunnen worden, waar zijn ze?

K. S.

De staat, een gevaar.

Het Handelsblad schrijft:

Men kan zeggen, dat de diepste zin van de democratie is: de waarborging van den rechtsstaat, ook tegenover den staat. De taak van den staat is de handhaving van het recht, ook voor zoover het hem zelf betreft.

Het is duidelijk, dat, naarmate de staat zijn terrein van werkzaamheden anders gaat zien, en hij, vaak met verwaarloozing van zijn primaire taak, zich steeds dieper in ons aller leven dringt en er, zooals op het oogblik, welhaast geen beweging meer mogelijk is of de staat — belichaamd in een zijner organen — bemoeit zich er mee, de noodzakelijkheid, dat ook hij aan het recht is onderworpen, toeneemt. Helaas moeten wij constateren, dat sedert 1905 bij den wetgever (in tegenstelling tot de rechterlijke macht) die noodzakelijkheid blijkbaar niet sterk meer is gevoeld. Wij kiezen dit jaar 1905 omdat toen Mr J. A. Loeft als minister van Justitie aftrad, die een regeling van de administratieve rechtspraak in zijn werkplan had opgenomen, al is daar helaas niets van verwezenlijkt toen niet en tot dusver nog steeds niet.

Even later:

Wat wij thans zien, is in wezen zij het dan ook in gepolijster vorm, eenvoudig een terugval naar de tijden waarin dictatuur, tyrannie of despotisme elkander afwisselden. De staat waant zich wederom boven het recht te staan. Hij dringt door in ons bedrijf, in ons huis, in onze lectuur, in ons cultureel en verenigingsleven.

Zonder enig beroep op een rechter zijn wij overgeleverd aan de administratie. Het vóórontwerp-Bedrijfschappen, dat zoo verregaand ingrijpt in het particuliere bedrijfsleven, d.w.z. in de zelfwerkzaamheid van den vrijen arbeider en ondernemer, levert hiervan weer een overtuigend bewijs. Niettegenstaande minister Vos ook op deze zijde van de bedrijfsorganisatie attent is gemaakt, treft men in het ontwerp geen spoor van administratieve rechtspraak aan: het is de commissaris — de door de regering benoemde ambtenaar — die het bedrijf schap in en buiten rechten vertegenwoordigt, die in zijn bevoegdheid alle rechtelijke bevoegdheden (art. 34) vereenigt, tot zelfs die van het O.M. toe (art. 36).

Wanneer deze geest vaardig blijft over het bestuursbeleid van dezen tijd, wat zal er dan van rechtstaat te recht komen?

We zijn al heel ver van huis: de bevrijding is er nog steeds niet.

K. S.

Kleingod van Ds H. van Andel.

In het synodocratisch orgaan van de classis Arnhem schrijft ds H. van Andel over een rede door ds D. v. Dijk in Arnhem gehouden. We lezen:

Met groote klem heeft Ds van Dijk aldaar zijn standpunt verdedigd, dat de Kinderdop niet een teeken en zegel is van inwendige genade, maar alleen van de beloften Gods. Toen is hem gevraagd: „Maakt U op deze wijze geen scheiding tusschen betekenis van den Kinderdop en den Volwassendop?” Immers bij den volwassendop, die aan bewust geloofgen wordt bedienend gaat het toch wel om de betekening en verzegeling van inwendig heil! En hierop heeft Ds van Dijk geantwoord: Neen, ook bij het sacrament voor de volwassenen is er nooit sprake van verzegeling van een inwendige zaak, ook daar is het alleen

ons onze kinderen gaf, zal op ons gebed ook de noodige wijsheid geven en laat ons de ooren en de oogen open hebben, opdat we de gevaren van onzen tijd mogen onderkennen, onze kinderen daartegen wapenen en middelen beramen om ze te bezweren. Groningen.

K. VAN HUIZEN.

de belof
Zoo h
Mag
Artikel
wel: nie
Maar e
Uit onz
33 over
bare wa
ZIENLI
werkt do
Ik wil
die op d
onze Ne
afvragen
rijmen v
belijden

Tot zo
Dat is
begrijp
ging over
„inwendig
heet.

Over d
lijk gesch
Venator,
atikelen v
Klanke
er mee? C
dien doop

In ons
zendingsh
zagen he
wordt h
machtig.
classis B
Spier alti

Ik vra
zinmig?
een Vrij
heim, dat
Kerstfe
Christus
oeder de
ons toe
evangelie
leven do
nog zend
den wint
waarschi
in het v
wording.
En moe
daverend
Heel d
heid — i
begrijpeli
pijnlijk a
van onse
wordt, b
afwijking

In deze
niet eens
dat men
onze grie
in de zak
bijstert, is
uitwerpen
weinig int
dat een
anderen k
is de eeni

STE

Hoogge

Met syn
artikel in
schrift „J
wij” gelez
Ook on
urgente z
als een v
den behar

Dat U
Kerken z
soonlijk b
smeltings
Niet alle
eens bij o
Kerk. Zel
toevoegen
formeerde
moet ons
dan dat
zeggen „J
Uw woor
niet zou
heden in